

Szanowne Państwo

Warszawa, 29.06.2016

Zwracamy się z prośbą o jednoznaczne rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego w zakresie uprawnień budowlanych w specjalnościach instalacyjnych w zakresie sieci, instalacji i urządzeń telekomunikacyjnych i elektrycznych. Stowarzyszenie nasze napotyka na problemy interpretacyjne, związane z używaniem różnych określeń dla takich samych, pod względem sprzętowym i organizacyjnym instalacji. Nazwy tych instalacji pojawiają się w oficjalnych opracowaniach projektowych lecz nie mają literalnego wyjaśnienia w przepisach polskiego prawa. Najczęściej spotykane nazwy (inne niż „instalacja telekomunikacyjna”) to:

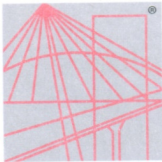
- instalacja teletechniczna
- instalacja słaboprądowa, niskoprądowa, niskonapięciowa
- instalacja łączności

oraz szereg instalacji szczegółowych, takich jak:

- instalacja teleinformatyczna, komputerowa, LAN, WLAN
- instalacja internetowa, digital signage
- instalacja domofonowa
- instalacja RTV-SAT
- instalacja elektronicznych systemów zabezpieczeń: CCTV, SSWiN, KD, DSO
- instalacja wykrywania pożaru
- instalacja telemetryczna, telematyczna
- instalacja nagłośnieniowa
- BMS (Building Management System), SMS (Security Management System)
- i inne

Sądzimy, że jednoznaczne rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego pomiędzy obu branżami, powinno wyzwolić impuls do poszerzenia własnych kwalifikacji zawodowych, zarówno przez osoby posiadające uprawnienia w specjalności elektrycznej, jak i telekomunikacyjnej. Dotychczasowe stosowanie nazewnictwa, a w konsekwencji powierzanie projektowania i wykonawstwa jednej lub drugiej grupie zawodowej na zasadzie przypadku, może prowadzić do niespodziewanych, a czasem także niekorzystnych konsekwencji. Trwanie obecnego stanu nie sprzyja pełnemu rozwojowi zintegrowanych budynkowych instalacji telekomunikacyjnych na miarę potrzeb nowoczesnego budownictwa XXI wieku.

Jacek Szymanski
Prezes STP

Warszawa, dnia 14 lipca 2016 r.

**Krajowa Komisja Kwalifikacyjna
KK-051-0247(2)/16**

**Pan
Jacek Szymczak
Prezes
Stowarzyszenia Teletechników Polskich XXI
ul. Wał Miedzeszyński 420 / 40
03 – 994 Warszawa**

W odpowiedzi na pismo Pana Prezesa z dnia 29.06.2016 r., uprzejmie wyjaśniamy, co następuje.

Rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego w zakresie możliwości pełnienia samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie, przy wykonywaniu konkretnych inwestycji, przez osoby posiadające uprawnienia budowlane w specjalności „telekomunikacyjnej”, bądź „elektrycznej” – nie leży w zakresie działań Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa.

Do rozpatrywania spraw na etapie występowania o pozwolenie na wykonywanie robót budowlanych – właściwym jest organ administracji architektoniczno–budowlanej, natomiast na etapie realizacji inwestycji – organ nadzoru budowlanego.

Tak więc jedynie te organy, posiadając dokumenty dotyczące konkretnych inwestycji oraz uprawnienia budowlane osoby wykonującej samodzielną funkcję projektanta bądź kierownika budowy, mają możliwość właściwej oceny zaistniałej sytuacji.

Niemniej jednak pragniemy podkreślić, że podnoszone przez Pana Prezesa aspekty przedmiotowego sporu, są na tyle ważne i istotne, iż warto zwrócić uwagę na jego podstawy.

Telekomunikacja jest znana od kilkadziesiąt lat i tak na przykład *Encyklopedia Powszechna* PWN z 1976 roku przedkłada następującą definicję:

Telekomunikacja – dziedzina nauki i techniki oraz działalności ludzkiej dotycząca przekazywania na odległość wiadomości za pośrednictwem sygnałów (zwykle elektrycznych). Pod względem zastosowania rozróżnia się telekomunikację:

- porozumiewawczą dotyczącą dwukierunkowego przekazywania wiadomości między dwoma lub więcej punktami (np. między dwoma aparatami telefonicznymi),
- rozsiewczą dotyczącą jednokierunkowego przekazywania wiadomości z jednego punktu np. radiostacji nadawczej do wielu punktów (np. odbiorników radiofonicznych),
- zbiorczą dotyczącą jednokierunkowego przekazywania (zbierania) wiadomości z wielu punktów badawczych do jednego punktu odbiorczego (np. telemetria, teledacja).

Ponadto rozróżnia się podział ze względu na rodzaj przesyłanych wiadomości (telefonii, radiofonii) oraz ze względu na rodzaj wykonywanych operacji podczas przekazywania np. technika przetwarzania (wiadomości na sygnał i odwrotnie), teletransmisję (przesyłanie sygnałów), telekomutację (tworzenie i likwidowanie zestawów łączy).

Jednocześnie w tejże encyklopedii jest definicja dotycząca terminu teletechnika:

Teletechnika – dawna nazwa działu telekomunikacji dotycząca zagadnień technicznych.

Warto zauważyć, że telekomunikacja jest dziedziną techniki integrującą wiele szczegółowych aspektów technicznych przetwarzania sygnałów (dźwięk, obraz na sygnały elektryczne lub optyczne), przesyłania informacji drogami przewodowymi (kable miedziane lub światłowodowe) lub bezprzewodowymi (łączość radiowa, w tym satelitarna), również

bardzo ważne jest zestawianie łączy do przesyłania informacji. Telekomunikacja jest również dziedziną, która rozwija się bardzo dynamicznie szczególnie ze względu na zastosowanie nowoczesnych rozwiązań elektronicznych (obwody scalone i miniaturyzacja podzespołów).

Zauważmy, że zgodnie z art. 14 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 290), tzw. uprawnienia budowlane instalacyjne w zakresie sieci, instalacji i urządzeń, wydawane są w trzech specjalnościach:

- a) telekomunikacyjnych,
- b) cieplnych, wentylacyjnych, gazowych, wodociągowych i kanalizacyjnych,
- c) elektrycznych i elektroenergetycznych.

Podział ten został również uwzględniony w układzie rozdziałów *Działu IV Wyposażenie techniczne budynków* rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2015 r., poz. 1422):

Dział IV Wyposażenie techniczne budynków

1. Instalacje wodociągowe zimnej i ciepłej wody	§ 113-121
2. Kanalizacja ściekowa i deszczowa	§ 122-127
3. Wewnętrzne urządzenia do usuwania odpadów stałych	§ 128-131
4. Instalacje ogrzewcze	§ 132-139
5. Przewody kominowe	§ 140-146
6. Wentylacja i klimatyzacja	§ 147-155
7. Instalacja gazowa na paliwa gazowe	§ 156-179
8. Instalacja elektryczna	§ 180-192
8a. Instalacja telekomunikacyjna	§ 192a-192f
9. Urządzenia dźwigowe	§ 193-202

Instalacje telekomunikacyjne we wszelkiego typu budynkach, zarówno mieszkalnych jak i użyteczności publicznej, podlegają od kilku lat przyspieszonemu rozwojowi – zarówno w sferze ilościowej, jak i jakościowej. Trudno dzisiaj wyobrazić sobie jakikolwiek współczesny budynek bez zaawansowanej technicznie instalacji telekomunikacyjnej. Istnieje duże zapotrzebowanie na uczestników procesu budowlanego dokonujących „fachowej oceny zjawisk technicznych lub samodzielnego rozwiązania zagadnień architektonicznych i technicznych oraz techniczno-organizacyjnych” (zob. art. 12 ww. ustawy Prawo budowlane) w ramach tej specjalności. Stąd stopniowe dostosowywanie przepisów, zapewniających powszechny udział wykształconej kadry inżynierskiej branży telekomunikacyjnej w projektowaniu, budowie i utrzymaniu obiektów budowlanych.

Za dynamicznym rozwojem branży telekomunikacyjnej nie nadążają jednak wszystkie zmiany innych przepisów prawnych, norm i (zwłaszcza) nazewnictwa technicznego. Nazewnictwo techniczne w naszym kraju kształtowane jest przez:

- tradycję techniczną,
- tłumaczenia z obcych języków, wynikające jednak z innej tradycji technicznej kraju pochodzenia,
- utrwalone i wciąż utrwalające się błędne określenia techniczne, wynikające z różnych powodów (ogólnie rzecz ujmując zagadnienie jest bardzo szerokie i analiza znacznie wykraczałaby poza ramy niniejszego wystąpienia).

Efekt jest taki, że dla określenia tych samych jakościowo instalacji używane są bardzo różne określenia:

- *instalacja telekomunikacyjna*: określenie zaczęto powszechnie stosować w zapisach prawnych w XXI wieku,
- *instalacja teletechniczna*: określenie stosowane od lat 20-tych XX wieku. Choć zastąpione w obiegu oficjalnym przez „telekomunikację” nadal funkcjonuje w obiegu potocznym,

- *instalacja słaboprądowa*: określenie pochodzi z roku 1923, kiedy na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej uruchomiono Katedrę Prądów Słabych. W tym okresie nie było jeszcze żadnej uczelni z samodzielnym Wydziałem Teletechnicznym lub Telekomunikacyjnym; dopiero w 1951 r. utworzono na Politechnice Warszawskiej Wydział Łączności, a w 1966 r. – wprowadzono specjalność teletechniczną. Stosowanie dzisiaj nazewnictwa: „instalacja słaboprądowa” nie ma żadnego uzasadnienia prawnego, ani normatywnego.
- funkcjonują także inne określenia, związane np. z literalnym tłumaczeniem z obcych języków.

Najbardziej prawidłowe jest zatem stosowanie określenia „instalacja telekomunikacyjna”, a także jako synonim tego określenia także „instalacja teletechniczna”.

Dla jednoznacznego rozróżnienia instalacji telekomunikacyjnej i elektrycznej należy stosować następujące kryterium:

- *instalacja telekomunikacyjna (teletechniczna) służy do przesyłania informacji,*
- *instalacja elektryczna służy do przesyłania energii elektrycznej.*

Wszystkie instalacje szczegółowe, należące do dziedziny telekomunikacji, takie jak:

- instalacja teleinformatyczna, komputerowa, LAN, WLAN
- instalacja internetowa, digital signage
- instalacja domofonowa
- instalacja RTV-SAT
- instalacja elektronicznych systemów zabezpieczeń: CCTV, SSWiN, KD, DSO
- instalacja wykrywania pożaru
- instalacja telemetryczna, telematyczna, telemekaniczna, teledacyjna
- instalacja nagłośnieniowa
- BMS (Building Management System), SMS (Security Management System)
- i inne

korzystają lub powinny korzystać z tej samej infrastruktury budowlanej (trasy i przepusty kablowe, pomieszczenia techniczne, system zarządzania itp.), rozwojowo dążą do integracji technicznej (np. jako tzw. *Internet Rzeczy*), są w takim samym lub podobnym stopniu narażone na niekorzystny wpływ instalacji elektrycznej itd.

Oczywiście jest także wiele instalacji elektrycznych i telekomunikacyjnych w większym lub mniejszym stopniu ze sobą zintegrowanych. W takim przypadku w wykonaniu i utrzymaniu powinni brać udział specjaliści obu branż. Przykładem może być np. wykonanie instalacji systemu sygnalizacji pożaru w budynkach i kanalizacji kablowej zewnętrznej, w sytuacji gdy wymagane jest uzyskanie pozwolenia na budowę. Wówczas niezbędny będzie udział osób posiadających właściwe uprawnienia budowlane w specjalności elektrycznej lub telekomunikacyjnej, w zależności od specyfiki tego systemu, natomiast do wykonania kanalizacji kablowej zewnętrznej i wewnętrznej wymagana będzie osoba z uprawnieniami w specjalności konstrukcyjno-budowlanej.

Przepisy ww. ustawy z dnia 07 lipca 1994 r. – Prawo Budowlane oraz :

- rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn.02 grudnia 2015 r. w sprawie uzgadniania projektu budowlanego pod względem ochrony przeciwpożarowej. (Dz.U. z 2015 r., poz. 2117),
  - rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dn.12.04.2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2015 r., poz. 1422),
  - normy PN-E-08350-14:2002 - Systemy sygnalizacji pożarowej,
- określają wymagania dotyczące bezpieczeństwa pożarowego budynków lub ich części, a także w jakich przypadkach dokumentację budowlaną należy uzgodnić z rzeczoznawcą ds. zabezpieczeń przeciwpożarowych. Wskazana norma, choć już nieaktualna, może być

wykorzystywana przy projektowaniu, zakładaniu, odbiorze, eksploatacji i konserwacji instalacji sygnalizacji pożarowej.

Obecne przepisy nie precyzują w jakiej specjalności budowlanej, projektant może wykonać dokumentację projektową instalacji SSAP (dotychczasowa praktyka wskazuje, że projekty wykonują najczęściej inżynierowie branży telekomunikacyjnej).

Zastosowanie ww. regulacji prawnych zapewni bezpieczeństwo pożarowe i spełni podstawowy warunek wynikający z ww. ustawy Prawo budowlane, aby wybudowane obiekty mogły być eksploatowane bezpiecznie.

Mamy nadzieję, że powyższe wyjaśnienia przyczynią się do wykonywania i utrzymania instalacji telekomunikacyjnych w nowoczesnym budownictwie XXI wieku.

mgr inż. Krzysztof Latoszek
Zastępca Przewodniczącego
Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej PIIB

31.01.2007

Uprawnienia budowlane w specjalności instalacyjno-inżynierskiej w zakresie instalacji elektrycznych a uprawnienia w zakresie telekomunikacji

Zgodnie z art. 104 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2003 r. Nr 207, poz. 2016 z późn. zm.) osoby, które przed dniem wejścia w życie ustawy uzyskały uprawnienia budowlane lub stwierdzenie posiadania przygotowania zawodowego do pełnienia samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie, zachowują uprawnienia do pełnienia tych funkcji w dotychczasowym zakresie.

Zakres uprawnień budowlanych należy odczytywać zgodnie z treścią decyzji o ich nadaniu i w oparciu o przepisy będące podstawą ich nadania.

Zatem, uprawnienia budowlane uzyskane w oparciu o przepisy *rozporządzenia MGTiOŚ z dnia 20 lutego 1975 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz. U. Nr 8, poz. 46 z późn. zm.)*, w **specjalności instalacyjno-inżynierskiej** upoważniają do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych projektanta oraz kierownika budowy i robót w **zakresie instalacji elektrycznych** stanowią podstawę do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie jedynie w ramach powyższej specjalności.

Powyższe uprawnienia budowlane **nie stanowią podstawy do pełnienia samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie telekomunikacyjnym**. Uprawnienia w tym zakresie mogły być nadawane wówczas przez zakłady pracy na podstawie § 13 ust. 3 ww. rozporządzenia. Natomiast w latach 1995-2004 r., uprawnienia budowlane w zakresie telekomunikacji wydawane były na mocy *rozporządzenia Ministra Łączności z dnia 10 października 1995 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie telekomunikacyjnym (Dz. U. Nr 120, poz. 581 z późn. zm.)*.

[Zamknij okno](#)

Polska Izba Inżynierów Budownictwa
Krajowa Komisja Kwalifikacyjna

http://www.piib.org.pl/index.php?option=com_content&task=view&id=463&Itemid=154